

Kıyılarımız

– Polat Tek · 09 Şubat 2016

kayıp kıyılardan yazıyorum
tutunmaya ç/alıştığım anları ...

hayatı
öpemedim alnından
ve doyasıya yaşayamadım hiçbir zaman
asıl suçlu benmişim gibi ...

çıkmaaya çalıştığım yamacın
başlangıcından düşerken
en sığ yerinde boğulan da bendim
kaybolan da bendim ...

hayat/ böyle bir şey işte
tecrübe bile yetmez onu alt etmeye
kafa tutmak nafîle
dengeler kurulu
yok sayıp bozmak imkansız
o şah
sen piyonsun
yen yenebilirsen...

biliyorum,
hayat yaşamın yarısı
ve ömür yetmez onu tanımaya
kaybolmadığın sürece
avucunun içinde sanırsın
ta ki düşene kadar ...

gördüklerin
ve göremediklerin,
sevdiklerin
ve sevemediklerin de var,
yani; acısı başka
sızısı bambaşkadır ...

gün doğarken, başlar gün
al alabildiğin kadar nefes
ver verebildiğin kadar tebessüm
akşama kadardır bakışmalar,
konuşmalar vesaire...
ve gecenin sonundadır yalnızlık
kıyısına uzan kapa gözlerini
uyu uyuyabilirsen ...

Polat Tek

9 Şubat 2016